

האימפריאליסטיים - אינם מתכוונים כלל לתת לשגוריים כאלה להתחולל. בסך
ההמונים נגד כל אלה הוא ארגון ההמונים: מפלגה - לא כדי ללכת לבחירות או
להגן על אינטרסים מיוחדים בתוך ממסלות הבורגנים, אלא כדי לרכז את כוח ההמו-
נים וליצור את המקום והמסגרת לפסולתם. כדי ליצור את המחנה שלהם.
לתרום לבנייתה של מפלגה כזאת - זוהי שאיפתה של הברית הקומוניסטית
המהפכנית.

מבוא

מסל עתיק מספר על איש זקן שלפני מותו הזמין אליו את בנו. כזהתאספו
עשרת הבנים ליד מטו, כתן הזקן לכל אחד מהם זרד דק וציווה עליהם לשבור אותו.
כל אחד מהבנים שבר בקלות את הזרד שהיה בידו. אחר כך אסף הזקן עטרה זרדים
אחרים, אגד אותם לחבילה אחת ובקש מהם לנסות לשבור את כל הזרדים יחד. כסלא
הצליחו, אמר הזקן: רק זאת הייתי רוצה שתזכרו - כשאתם מסורגים איש איש לנפשו
אפסר לשבור אתכם בקלות, אך כאשר אתם פאזורים - איש לא יוכל לשבור אתכם.
בטיפור הזה נזכרנו כטערכנו את רשימת מאבקי הפועלים שהתנהלו במסך שלושה
שבועות - מאמצע ספטמבר עד ראשית נובמבר. בתקופה של שלושה שבועות היו 60.000
שכירים (סיסים אלה), מעורבים במאבקים ובשביתות. עטרה אחוזה מכיל השכירים
במדינה יצאו למלחמה על זכויותיהם. - רובם לא הסיגו דבר בעל הסיבות.

וכך בראה לוח הטבה כמסמבצים בו את המאבקים הללו:
* 12.10 - טכנאי הרנטגן ממשיכים כבר כמה שבועות בשביתת האטה. הם דורשים,
בין היתר, גורמות עבודה אנושיות וההסתדרות נוקטת בשיטה היטבה של
"מחר, מחר, מחר". לאחר שלושה שבועות נוספים של שביתת האטה פתחו עובדי הרנטגן
של קופת חולים בשביתה ב-5.11.

* 12.10 - שביתת העובדים היומיים במכרות תמנע הסתיימה כאשר אסיפת העובדים
החליטה להענות לצו בית המספס ולחזור לעבודה. המסא ומתן בין
הפועלים לבין ההנהלה במסך, וב-23.10 סוב הודיע ועד העובדים היומיים כי לא
תהיה ברירה אלא לפתוח בשביתה. (ואם יפתחו בשביתה נוספת, מה יחזיר אותם
לעבודה - מלוי תביעותיהם או צו בית המספס?)

* 12.10 - פגישה נוספת בין נציגי שירות המדינה לבין הסתדרות המהנדסים בעניין
הסכם הסכר, הסתיימה בלי הסכם ובלי סיקצו פניטות נוספות. למרות
סלאחר מספר ימים הודיעו העתונים בהמחה על חתימת הסכם, התברר כעבור שבוע כי
הסכמים והמהנדסים הודיעו על כוונתם לשוב ב-8.11. שבוע לפני מועד השביתה
בחתם הסכם כל שהוא (מי מתכוון למלא אותו?) והשביתה בושלה (לעת עתה).

* 12.10 - בתאריך זה הוצע להתרים את נמל אסדוד עד שיפסקו בו השביתות. כלומר,
הפועלים צועקים שדופקים אותם, בנים הנוסים ואומרים: עד סלא יפסקו
הצעקות האלה בדפוק אתכם יותר זקק. בינתיים התאלפו באסדוד אנשים. לסקוב הלך,
רמז בא, "הארץ" (16.10) מספר כי יהושוע פרץ מבטיח תמיכה לרמז - המנהל החדש
של רשות הנמלים - ואילו "ידיעות אחרונות" מאותו יום מספר כי רמז הצהיר שהכרחי
בגלל המצב הנשואני, לאסור על פועלים לשובות. (מותר להם לאכול - אבל לפני כן
מוציאים להם את כל הטיביים). הינתיים קיים סיכסוך בין מנהלי העבודה כנמל
לבין רשות הנמלים. פועלי נמל חיפה איימו בשביתת אזהרה. "פוצץ המו"מ עם
פועלי הנמלים" ("הארץ" 30.10). המאבק במסך.

* 13.10 - המורים התיכוניים תובעים דבר פשוט: הם - ססימו אוניברסיטאות
ועברו הסתלמויות מקצועיות ושבלי תעודה אקדמאית לא מקבלים אותם
לעבודה - מבקשים שיכירו בהם כבאקדמאים וישלמו להם מסכורת בהתאם. מסרד החינוך
והמסלה אומרים להם: "אל תגידו לנו מה אתם, אנחנו נגיד לכם", ומורי התיכון
החליטו לצאת למאבק. ב-10.11 פתחו בשביתה כללית.

* 14.10 - בתאריך זה בכתה בעתון כי צפויים סיבוסים בהתפקת החטמל. לא נאמר
כי עובדי המסגרות תובעים רק כי ימלאו אתר ההנשאות שכבר הבטיחו
להם. פשוט: עובדי חברת החטמל הם כל כך חטרי אחריות - רק לא ממלאים איזה
דברים שהבטיחו להם, וכבר שביתה. באותו יום פתחו שישה עובדי בקיון בתחנת
הכוח באסדוד בשביתה רעב. סר הפיתוח התכוון להציע בממשלה המעלת צווי ריתוק
נגד עובדי המסמרות השובתים, או הפעלת התחנה ע"י צה"ל.

- * 19.10 - בהגזי חברת ההובלה של סולל בונה עומדים להסבית את כל מסאיות ההובלה בגלל סיכסוך עם חברת בת של סולל בונה - אבן וסיד. (אצל הבוסים יודעת יד סמאל מה עוסק יד ימין - סתיהן יחד מופעלות נגד הפועל).
  - * 25.10 - עובדי הרקוי ביצפה סבתו סעתיים בתביעה לזרז את ההחלטה בדבר צירופם להסתדרות עובדי המדינה.
  - * 25.10 - מועצת פועלי ירוסלים תובעת ממסרדי הממשלה לבצע את ההחלטה של המחלקה לאיגוד מקצועי בהסתדרות, שלא להעסיק קבלנים פרטיים לעבודות נקיון. צפויה סביתה בכמה מסרדי ממשלה.
  - * 26.10 - חודש הסיכסוך בין הסכירים לבין חברי עוואפרטיב "הארגז". הם יסבתו כמחאה במסרדי חברת העובדים.
  - * 27.10 - עובדי התחזוקה במל=על תובעים שיכירו בהם כבמכביים וכעובדי "ליין", כפי שנהוג בתעשייה האירית והחברת החשמל. כיום הם מדורגים כפקידיים. הם פתחו בסביתה. שיטות בוטלו, משוטים עוכבו בשדה התעופה, המסבר בעינו עומד.
  - * 1.11 - פועלי הנקיון בעיריית תל=אביב פתחו בסביתה אזהרה בתגובה על אי קיום הטכס העבודה מצד הנהלת העירייה.
  - * 2.11 - עובדי התעופה האזרחית, המפעילים את סדות התעופה בארץ, דחו ל=15 בנובמבר את סביתה אזהרה שעמדו לקיים.
  - * 2.11 - עובדי מחלקת ההרכבה ב"תיל" (תעם אילין תעשיות, זוכרים?) הודיעו על סביתה במפעל למען יסמרו זכויותיהם ומעמדם של העובדים.
  - * 3.11 - התקיימו הבחירות לאיגוד האחריות. כזכור, אחרי סביתה ארוכה בה דרשו יחס אנושי, טעות עבודה נורמליות וסכר הולם, קבלו האחריות מענק חד פעמי של 450 לירות. עכסיו מסתמסים ב=450 הלירות האלה כב"היסג" בסמו בקראות האחריות להצביע. סר הנריאות מבטיח הסבות לאחריות. (הן תמסכנה לאכול קדחת).
  - * 4.11 - עובדי מרכזות השלפונים בתל=אביב מקיימים סביתה האטה מזה שבוע.
  - * 5.11 - מחלקי הגז של סלוסט החברות הגדולות בירוסלים פתחו בסביתה.
  - * 5.11 - איגוד הימאים מאיים בטנקציות בסל העסקת עובדיים בתפקידי חוף ללא התייעצות עמו.
  - * 6.11 - המיקרוביולוגים והרוקאים הגיסו תביעות סכר.
  - * 6.11 - עובדי המחשב של מסרד הדואר בתל=אביב השילו סנקציות כמחאה על החלטת המסרד להקביר חלק מיחידות המחשב לירוסלים - דבר העלול להביא לפטורי עובדים ותל=אביב.
- עכסיו תארו לעצמכם שהפועלים והעובדים היו לומדים את הלקח של אותו זקן סבטיפור. תארו לעצמכם ש=60,000 עובדים אלה היו מתכנסים בתיצטדיון בלומפילד, למסל, והיו מחליטים סאף אחד לא יחזור לעבודה עד אשר ימולאו כל התביעות של כל אחד מהם. אתם יודעים מה היה צורה אז?
הממשלה היתה מתפטרת;
ההסתדרות היתה מתמוטטת;
היו צריכים להביא את צה"ל ולאיים על הפועלים והעובדים בנשק כדי שיפסיקו "להשתולל".
- 1% מעובדי הארוסת!
  - 5%, 7 מעובדי הערותים הטגישריים (חשמל ומיים)!!
  - 10% מעובדי ההובלה והתחבורה!!!
  - 20% מעובדי הסירותים הצירוריים והסירותים הטיסיים!!!!
- כל אלה היו בתוגים במסך סלוסה סבוצות אלה בסיכסוכי עבודה שמורים - והם לא השיגו דבר. הם השיגו הבטחות, ואולי מפילו מעגקים סהיוקר הדוהר הפך אותם לבדיחה עצובה.
- הם היו יכולים להשיג משהו - אבל הם לא השיגו דבר.
כי אנחנו בתוגים ב"מצב בסחוני"; כי כאשר טובתים פועלי אסדוד, המהנדסים קוראים להם קבלנים; כאשר המורים טובתים אומרים עובדי תחנות הכוח סזוהי חוצפה; וכאשר מישהו מדבר על מצבם של הפועלים הצרביים בבניין, במסעדות ובחקלאות, אומרים לו "ערבי זה לא טוב".

1% מעובדי הארוסת!

7,5% מעובדי השרותים הסנישריים (חשמל ומיים) !!

10% מעובדי ההובלה והתחבורה!!!

20% מעובדי השרותים הציבוריים והשרותים האישיים!!!!

כל אלה היו נתונים במסך שלוסה שבועות אלה בסיכסוכי עבודה אמורים - והם לא השיגו דבר. הם השיגו הבטחות, ואולי אפילו מענקים שהיוקר הדוהר הפך אותם לבדיחה עצובה.

הם היו יכולים להשיג משהו - אבל הם לא השיגו דבר.

כי אנחנו נתונים ב"מצב בטחוני"; כי כאשר שובתים פועלי אשדוד, המהנדסים קוראים להם חבלנים; כאשר המורים שובתים אומרים עובדי תחנות הכוח שזוהי חוצפה; וכאשר מישהו מדבר על מצבם של הפועלים הערביים בבניין, במסעדות ובחקלאות, אומרים לו ש"ערבי זה לא חשוב".

רק כשהפועלים ילמדו שהאח שלהם הוא הפועל במפעל אחר, בעיר אחרת, בן לעם

אחר ובארץ אחרת; רק כטיילמדו סלכל הפועלים בהזור יש אויב מסותף; רק כסירטו כי לא הפועל הערבי הוא האויב של הפועל היהודי, אלא האימפריאליזם והבוסים היהודים והערבים - זהו האויב המשותף של פועלי סבי העמים; רק כסיתלכדו יחד נגד האויב הזה - רק אז יטיגו מסהו בעל אסיבות.

ה פ ו ע ל ה ע ר ב י ו י ש ר א ל

הפועל הערבי, כמו הפועל היהודי, הוא עובד סכיר. מעל סביהם עומד תמיד בעל בית החרוטה, הקבלן או מנהל העבודה; סביהם דואים כי המסכורת סהם מקבלים נמוכה פי כמה סערך התוצרת סהם מיצררים; סביהם יודעים כי הכסף סהם מקבלים מספיק בדיוק כדי להתקיים, להמסין לעבוד ולגדל ילדים סגם סם ילכו לעבוד - כסיגדלו - אצל בעל בית חרוטה, קבלן או מנהל עבודה. בכל זמנ יש הבדל בין הפועל היהודי והערבי - בתנאי החיים, בהחנות מצרם כפועלים ומדינות ישראל, בצמונה באסכרות המהבק עד לבצחון, ובגיסה לגיי דרכי המסבק. מהו ההבדל הזה ולמי הוא מועיל?

רוב האוכלוסיה הערבית בישראל מרוכזת בכפרים - בגליל ובמסולס ועוד לפני הקמת המדינה החלו המוסדות הציוניים להטקיע את סרקעותיהם סל הפלחים הערביים. בתקופת הסלחון התורכי, ולאחר מכן בזמן המנדט הבריטי, לא יחסו הפלחים ססיבות לדברים הכתובים בפנקסי הסלחונות. סם רמו את עצמם בעלי הקרקע פשוט מסום סיסכו עליה ועבדו אותה במסך מאות סנים. לכן, כסבאו אפנדים או רכסי המולות והטבירו לפלחים סהם צריכים לחתום על ניירות כדי סהתורכים או האנגלים לא יקחו סהם את האדמה, האמיגו דבים סהם וחתמו - בלי לדעת על סהם סם חותמים - על הודעות בהן סם מותרים על בעלותם על הקרקע לטובת האפנדי או ראס החמולה. נגד אלה ססרבו לחתום הופעלו גיומים ולקצים.

כסבאו נאיגי התנועה הציונית לחמוד את האדמה הזאת, סיו האפנדים הללו

- סרובם לא גרו ככלל בכפרים - מוכנים למכור אותה בלי להתחטב בגורל הפלחים. אכרים סהתנגדו לגירושם מעל אדמתם (כי הרי התנועה הציונית רצתה מדמה "בקיה" ולא אדמה עליה יוטבים רגי הדם) - גורסו נכוח.

אחרי הקמת המדינה גמסך סוד הקרקעות פשוט ע"י עוקים אותם הגיסה ממסלה ציונית, סאותט איסרה כנסת ציונית וסעל ביצועם הופקד צבג ציוני. כך סדדה ממסלת ישראל את קרקעותיהם סל מאתיים וסמיסום כתרים בתקופת מלחמת 48'. אחרי המלחמה גזלה הממסלה כמליון דוגם מסרקעותיהם סל הערבים כנשארם בנרץ. כך נוצר המצב בו מרוכזים הכתרים הרבה יותר אגשים מסיכולה האדמה לפרנס. עסרות אלפי ספרנטים וראסי מספאות הוכרסו לאפס מקורות סרבטח חדסים. סם סנו אל סוקי העבודה בערים, במפעלים ובמסקיה היהודיים.

מלבד הפלחים שנשארם ללא קרע יסנו סוג נוסף סל פועלים ערביים - אלה סם המסכילים המוטטלים. אמנם זוהי סכהה דקה מאוד, מסום סתלמידים ערביים רבים גאלצים לצאת לעבוד לפני סיום הלימודים, אולם גם אלה המסיימים - רובם אינם מקבלים עבודה רהתאם להסכלתם.

אלה סם סני המרכיבים העיקריים סל כוח העבודה הערבי - רוב סל פלחים חסרי אדמה ומיעוט סל מסכילים סביס לא מוכן להעסיק אותם במקצועם. לעסרות אלפי המפרנסים הללו לא גמצאה עבודה בכפרים וסם נאלצים לפנות אל פרכזי התעסיה והעבודה במקומות המרוחקים עסרות קילומטרים מבתיהם. אלה מבין הפועלים הערביים - בעיקר הצעירים - סניסו למצוא מקומות דיור קרוב למקום העבודה, בתקלים בקסיים עצומים. אף אחר לא מוכן להסכיר חדר או דירה לפועל ערבי, סכר הדירה גבוהה ודייר ערבי נאלץ, ררוב המקרים להסתיר סת זהותו הלאומית או לסלם סכר דירה הרבה יותר גרוה מהמקובל. סטלוט סכר הדירה - לאלה סמצליחים למצוא - ומסיר המסיה בעיר לא מסמיריו נידי פועל כזה הרבה כסף עבור המסחה בכפר. כתוצאה מכך אססר למצוא (ביפו, למסל) חדרים בהם סתגוררים עסרים פועלים בחדר אחד - ולי סרותים וכלי כפסרות לחסל.

רוב הפועלים הערבים - סאינם רוצים וסינו יכולים להיות מנותקים ממספחותיהם במסך כל הסבוג - יוצאים מביתם חסכם בווער ואוזריים מאוחר בערב. פועל כזה,

המתחיל לעבוד בסבב בבוקר, יוצא מביתו בסעה הרבע. הוא גומר לעבוד בארבע או חמש אחר הצהריים, אבל מגיע הביתה בסבב או בסמוכה בקרב. יום עבודה של פועל כזה נמשך חמש עשרה, שש עשרה שעות ולפעמים גם יותר מזה. הזמן שנותר לו מספיק בדיוק בסביל לאכול, להגיד שלום לאישה ולילדים (אם עדיין לא הלכו לישון) - ולשכב לישון כי למחרת טוב צריך לקום בארבע בבוקר.

בסוק העבודה בישראל יש גם מקצועות של ערבים: הקבלנים הגדולים בבנין הם יהודים - בדרך כלל ותיקים בארץ וממוצא אירופי - ואילו רוב הפועלים הם ערבים או יהודים ממוצא מזרחי. בפלי המסעדות הם יהודים, אבל סוטפי הכלים ועובדי המטבח הם ערבים.

הפועל היהודי מנוצל - כמו בכל הארצות ה"נחורות" - בתור פועל. רוב הפועלים היהודיים אפילו מכלימים עם הסיסה הזו, לפיה ילק ניכר מערך עבודתם הולך לכיסי המעביד. אלה הנאבקים להטבת תנאיהם, רוצים רק כי החלק שהם מקבלים יהיה קצת יותר גדול. אך על הפועל הערבי, מלבד היותו מנוצל בתור פועל - כמו הפועל היהודי - מופעל גם דכוי לאומי. ברצו של מחבר כלכלי הפועלים הערבים הם הראשונים המוסלמים לרחוב; בהרבה מקרים הם מקבלים שכר יותר נמוך רק מסום שהם ערבים, וכמובן סאוסרים עליהם להתארגן להאבק למען פתרון הנעיות המיוחדות שלהם.

כל זה איננו מיקרי. אין זה מיקרה שהפועל הערבי "מבלה" סביב העבודה את רוב שעות היום - בצורה כזו אין לו זמן לחשוב על הדרך לפתרון הנעיות, ובודאי שאין לו זמן להתארגן ולהיאבק.

אין זה מיקרה יקיימת מעין תחרות בין הפועל היהודי והערבי על מקומות עבודה. אין זה מיקרה כיטנם הברלים המסכורת. כל אלה הם חלק ממדיניות המכוונת של הממשלה. יותר מזה: זהו אחד היסודות החשובים לקיומה של המדינה הזו, טבה אטור לפועלים לדרוש את המגיע להם כי אז הם "בוגדים" (אם הם יהודים) או "אוייבים" (אם הם ערבים).

הפועל הערבי כמעט ואיננו רואה אסטרות לסגור המצב הזה. הוא רואה בפועל היהודי מהטום להתקדמותו, הוא רואה את הפועל היהודי כחלק מהמכונה הזו המדכאת אותו מסום שהוא ערבי, הוא כמעט ואיננו מאמין באסטרות של מאבק מסותף עם הפועל היהודי בגד ה"סדר" הזה ההופך אותו לעבד. רבים מהפועלים הערבים מתיאסים מאסטרות של מאבק - הם מרכיבים ראס, בכנסיים ומסתדלים להמקיך לפיות "איך שהוא". ואילו חלק קטן מבין הפועלים הללו (בטיקת ניין הצעירים) רואה - כתוצאה מהיאוס הזה - את כל היהודים בישראל כאוייביו, ומזהה את הפועלים היהודיים עם המעבידים, עם הממשלה, עם המדינה הזו ההופכת אותו לאזרח מדרגה נביה.

כך מטיגים הממשלה והמעבידים את מטרותם. הם הופכים את רוב הפועלים הסובבים למיאוסים שאינם עושים סום דבר, ואת הזכר למיאוסים שאינם מעונייבים במאבק מסותף עם הפועל היהודי. מצד סבי, בכל פנים הפועל היהודי מרים ראס, מזכירים לו את המצב הבטחוני (כאילו היו נומריים: "הפעט סיס לך הוסג על חשבון הערבים, השם איך סג נ עי יסיס הזה ימסך עליך לכבול קצת?").

המדיניות הזו גורמת לכן הפועל היהודי ילך עם הממשלה בגד הפועל הערבי. המדיניות הזו זורעת סיגנה בין הפועל היהודי והערבי, מחליעה את כוחם של הפועלים, איגנה מאפסרת לפועלים היהודים והערבים להבין את הסיגטרס המסותף סיס להם במאבק מסותף.

ומנקודת ההשקפה של הממשלה הציונית והמעבידים יש בכך הגיון רב, כי מאבק משותף של הפועל היהודי והפועל הערבי - זההי הדרך היחידה לסדר הזרתי והזש ור יהיה הפועל בן אחת.

מ ע ק ד פ ר ע ל י ם

מאות אלפי פועלים בישראל הם יהודים, מאות אלפי יהודים בישראל הם פועלים, ובכל זאת אין זה אותו הדבר; אין הם סתם פועלים ישראלים - הם פועלים יהודים

בישראל. יש בישראל פועלים יהודים וערבים. אנחנו, מהפכנים קומוניסטים, מאמינים כי כל הפועלים הם אחים, וכי הם צריכים להתאחד מבלי להתחשב בהבדלי הגזע, הדת או הספה, בגד ליכוד הנוסחים מכל הלאומיים. ובכל זאת איננו יכולים לעצום את עינינו ולא לראות את העובדה הסולידריות פועלית אמיתית - אחרונה מעמדית של כל הפועלים - איננה קיימת במציאות של החברה הישראלית, סעד עכסיו היה קל לנוסחים בישראל מסום שהפועלים אינם פלוגתיים, מסום שהם מפוצלים ע"י הגזענות והפחד, כי הם מאמינים בליכוד לאומי עם הנוסחים ובמלחמה בגד הפועל הזה. לפועל היהודי בישראל יש אפסרויות טובות יותר לחינוך מקצועי מאשר לעמיתו הערבי; הוא נהנה במרבית המקרים מצורות טובות של טיוע כלכלי מבחינת חיכון, חינוך, בריאות וסעד להן לא זוכה הפועל הערבי. אלה הופכים אותו לנשל יתרון זכויות לגבי העמל הלא יהודי - למרות שאנו יודעים היטב כי בעצם מדובר שה רק על דרגות טובות של עוני. עד עתה הוחזק הפועל היהודי "בסקט" מבחינה פוליטית, ע"י גזענות שהיא תוצאה של פחד וחסידת מוח, וע"י גזענות שהיא תוצאה של יתרון זכויות; יתרון זכויות כלכלי, כך נעיקר יתרון זכויות חברתי, כלומר: פוליטי. כי הוא יהודי במדינה יהודית, בטעה שהפועל הערבי הוא ערבי במדינה יהודית. כי הוא הכובס ומזדהה עם הכיבוש, והסני הוא הכבוש הזכויותיו הפוליטיות נסללות ממנו. ביום בו יבין הפועל היהודי את מקומו החפיתי באברה הישראלית ויחליט כי זכויות היתר המועגקות לו ע"י סליטי המדינה אינן סו ת את העובי שלו, את ההספלה היום יומית שלו, ובודאי שלא את החיים שלו - אז יעשה צעד גדול קדימה בדרך המהפכה החברתית באזור. המהפכה שלא רש תסחרר את הפועל הערבי מהריאקציה הערבית, מהציונות וממאימפריאליזם, אלא גם תסחרר את הפועל היהודי מן המלחמה ומהסרות הצבאי והכלכלי שהוא מעניק לנוסחים מקומיים וזרים. רק מהפכה כזו יכולה לסחרר את הפועלים היהודיים בישראל מהתפקיד של עובדים סומרי הסדר, התפקיד אותו הועידו להם מיעוט הרוחיים, הפקידים, המנהלים, הפוליטיקאים ועסקני ההסתדרות עם הפמליה של עתונאים, תועמלנים ומומאים הנגררת אחריהם. רק המהפכה הסוציאליסטית יכולה לסחרר את המוני הפועלים היהודיים מן הסגאה האנטי יהודית אותה מלכה המלחמה. רק מזרח תיכון סוציאליסטי, פתוח, מודרני, דני לאומי יכול לסחרר את הפועל מן הסגנות והבוז של האימפריאליסטים כלפי עמי אסיה ואפריקה, מפילו כשהם יהודים - ומדי פעם במיוחד כשהם יהודים. אנו יודעים עד כמה ארוכה וקשה היא הדרך לאחדות מעמדית של הפועלים היהודיים והערבים באזור זה. אנו יודעים כמה מכסולים גיאבים בדרך המהפכה. זהו מאבק ארוך. הפועל הערבי לא רק צריך להסתחרר מהסגנות המעמדיות הבורגניות ובעלי האחרות הערביים - ובמרוצת הערביות להפיל את שלטונם - עליו גם לסאוף לאחדות מעמדית עם הפועל היהודי. אחדות זאת היא העסויה לעכב את ריצתו של הפועל היהודי אל תוך זרועות הפסיסטים, וכדי להגטימה יש לראות את ההודל בין הפועל הישראלי, החי מעבודתו, לבין המנהיגים הישראליים החיים מכספי האימפריאליזם, בין אלה האחראים למלחמה לבין אלה שבזרקו לתוכה ואינם יודעים איך לצאת ממנה. זהו דבר קשה - אך מוכרחים לעשותו. מלוכדים יחד בגד האימפריאליזם וכל בני בריתו, יכולים פועלים ערבים ויהודים להלחם בגד הציונות כמו בגד הממסלות הערביות האנטי עממיות, הקוראות לליכוד לאומי של הפועל הערבי והבורגני הערבי, לליכוד לאומי של הפלח ובעל האחרות, לליכוד לאומי של העם ואוייבי העם. אנו יכולים להילחם לזה כדי לו תחת המדינה יהודית, לזה כדי לו תחת המדינה ערונית, אלא כדי לו תחת - על ידיו חת ואסור הגזעני הישן - המדינה פועלית.

ה מ ד י ה ה מ מ ד ה

"האמת תמיד מהפכנית" - לבין.

ברור היום לעיני כל כי "סלום" המעצמות הגדולות - המלשת מועצת הבטחון מנובמבר 1967, תכנית רוג'רט, הפסקת האש וכל הפתרונות הימורים "היות" "מדיניות" - אינו סלום אלא, למעשה, מלחמה. מלחמה שאיננה טובה מהמלחמה המתוכננת ע"י

המיזההמתמתדת

"האמת תמיד טהפהבית" - לנין.

ברור היום לעיני כל כי "סלום" המצמות הגדולות - החלשת מועצת הבטחון
מנובמבר 1967, תכנית רוג'רט, הפסקת האש וכל הפתרונות האמורים להיות "מדיניים"
- אינו סלום אלא, למעשה, מלחמה שאיננה טובה מהמלחמה המתוכננת ע"י
.....
סדר שאינו מחכימות בפומבי

לתכניות אלה. כי כל השתרבות הללו מותנים באיסול התנועה הפלסטינית ככוח פוליטי עצמאי.

לכני יותר משלושה חדשים השתתפה האס לאנרך תעלת טואץ, וגבולות "ישראל הגדולה" כמעט שהיו שלווים. רק עזה המיואשת המסיכה להטיל דימונים בפני הכיבוש. האס בכל זאת לא כבתה לגמרי. הודם לאחר הפסקת האס פרץ "מספר" חדש בירדן, ופתחום שוב היתה זאת מלחמה; אך הפעם מלימת אזרחים - כך קראו לה, למרות העובדה שכל האזרחים, מאזרחי זכויות האזרח, היו במחנה אחד.

שנקים, משוטטים, אכזריות בלתי תחוכר, רצח המוני של מליטים, נשים וילדים. פצועים. כל אחד יכול היה לראות אז את פניו האמיתיים של היסלום, וכמה אלימות כרוכה בטלום הזה מפילו לפני כיבושו הריסמי.

כי הענין איננו גמור, כמובן. ילוקת חדשי הכסעת האס הריסונים חלפו. המסא ומתן - מכוחה בהר של פירושים והגשמות - לא התסדה כלל. ממילת יודן עקובת הדם לא הצליחה בגטיונה לחסל במכה אחת את התנועה העממית הפלסטינית.

ניתנה זרקה חדשה. כל אחד יודע כי האימפריאליזם מצפה שהריאקציה הערבית תמלא את תפקידה בתקופת הזרחה הזו ותגמור עם הפלסטינים. רק איסול זה - שההסטוריה של אומול מוכיחה כי איננו ניתן לריצוע - יוכל, כנראה, לשכנע את מנהיגי ישראל ולהאזירם למסא ומתן כל שהוא. רק איסול הפלסטינים יוכל לחלול את הדרך להסדר אשר לא יפתור דור, פרט לבעיות זמניות של מ מ ס ל ו ת אזור. לגבי המוני העם פרוסם של הסכמים כאלה הוא המסך המצב הקיים, בו שלט הציונות - על כל הלכותיה המלאמתיים=אזרחיות - בישראל, ובו שולטת הריאקציה בעולם הערבי, לטובת אדוניה האימפריאליסטים. פרוסם של הסכמים אלה הוא בדיוות מחודסת של העם הפלסטיני, הנתון בצבת בין דיין לבין אוסיין, בין ממסל הכיבוש הישראלי לבין הממשלה הצרפתית הירדנית.

המעצמות הגדולות רוצות בהסדר לא מסוים שהן סונגות מלאמה - הן מטודרות היטב עם המלחמה כאשר זו מסרת את האינטרט שלהן - אלא מסוים שהמסך הכיבוש והמלחמה מסכנים את כל המישרים באזור, ומפנפים בדחליל ה"אברכיה", כלומר: הופעת ההמונים עצמם על הבמה. האימפריאליסטים רוצים בהסדר, כלומר הם רוצים שהריאקציה הערבית תקבל על עצמה את דכוי הפלסטינים וליב תסאיר זאת בידי ישראל.

מלחמת "האזרחים" בירדן לא היתה מלימה לאומית, כי גם מלחמה מעמדית. לא היתה זאת מלחמה בין שני עמים סונים - היתה זאת מלחמת מעמדות בין המוני העם העני, פליט ופולח בצד אחד, לבין היחידות המיוחדות של צבא האצולה מצד שני. ערבי כנגד ערבי, סליטים כנגד העם, במריון ובהפגזות נגד מחנות אוהלים. אך לא היתה זו מלחמה אותה יזם העם. היתה זו יוזמתם של מתנגדי המהפכה, שהעמידו בפני ההמונים הבלתי מאורגנים דיים ברירה אחת - לבסות להחזיק מעמד. מלחמה שבה במלץ העם הפלסטיני להחזיק מעמד בגבורה, ולקוות שממשלות ערב, האמורות להיות מתודמות, תמוננה לתגבר אותו. אבל הטילו ממסלות אלה, ממסלות טועבר עמדו מול האימפריאליזם, איסורו את השכם הזה:

רע"מ - כי היא תומכת וגלוי ב"תכנית היסלום" האימפריאליסטית, בתיקווה שעם הגחמתה יוחזרו סיני ותעלת טואץ לטווח החלטון המצוי;

עירק, ואפילו סוריה - למרות תמיכה סמלית בת יום אחד - כי הן מפחדות מהמוניהן שלהן, כי הן תלויות במגיניהן הזרים ומסוים סביבן פרוצות מרעיון כניטתן לתוך זירת הדם בה מכינות כנופיותיו של חכמ אל מג'אלי את הקרקע לסטטוט קו של "שלום".

אפילו ממסלות ערב ה"מתקדמות", אשר אינן גדלות לדבר בטט הפלסטינים ונגד האימפריאליזם, לא עשו דבר. הן איכו טנוע, ואחר כך ארגנו את הפגיטה ערפאת = אוסיין ואת לחיצת היד מול ערבות המצלמות. הן קראו לחוסיין וערפאת "אחים", בטעה סידיו של המלך עדיין רסורות מדם אפיו של הסני.

המלחמה בירדן - זאת האחרונה כמו זאת הבאה - הינה מלחמה מעמדית ולא מלחמת אלים. כל אלה הטוענים כי אייבים להבדיל, לקווע סלבים ועדיפויות, להילחם קודם בזרים ורק לאחר מכן בריאקציה ה"לאומית" - כל אלה יכולים לראות בירדן את משמעותה של המדיניות הזו. המלחמה נגד הציונות והאימפריאליזם זהה

עם המלחמה נגד הריאקציה הערבית.
הריאקציה איננה יכולה לנהל אותה. מלחמה זו גם לא תנהל ע"י אותם כוחות הדואים את המלחמה נגד הריאקציה הערבית. גם אלה הרואים בחוטיין "אה" לא יוכלו לנהל אותה.

ההסדר המדיני-תכני רוג'דס ותכניות אחרות לעוד תוצנה - זוהי הדרך בה מתכוננים האימפריאליסטים לסדר את עמי האזור. עמים אלה חייבים להבין מסתו לגבי הטכניקת ביגלאומיים. מאז הצהרת בלפור ב-1917, וסד לתכנית רוג'דס, עבור דרך החלטת החלוקה של 1917 והחלטת מועצת הבטחון ב-1967 - תמיד סימטו ההכנייה הביגלאומיים לקשר נגד העמים ולפיצולם, לחיזוק הריאקציה ולקרנות האימפריאליזם. טלום בין מדינות המדכאות את אוכלוסייהן רק יעביר את האליטות מגבולות המדינות אל תוך עריהן. בטביל התלתינאים ובבכיל היהודים בישראל לא יהיה טלום בלי טבויים מהמכנייקת אשר יחטלו את המטאר הקיים ויצרו אפטריות לחיים מסותפים בהנהרה סוציאליסטית.

בדרך מהפכה זו אין מקום לליכוד לאומי בין הפועל והבורגני, בין פליט וסליט, בין פלח ובעל אסורות. התקוממות העם - התחורה האפטרית היחידה למלחמה ולטלום ה"קלאטיים" של האימפריאליסטים - הינה התקוממות ההמונים למען עצמם, הינה מלחמה נגד הדכוי בכלל, נגד אי הצדק בכלל. אין זו מלחמה פחותפת של מנצלים ומנוצלים נגד זרים. ההמונים רוצים בנימול, ולא בהלאמת סיעכודם. ואנחנו גסיג זאת רק אם נלמד להסתמך על עצמנו, לזהות את האויב, להבין את היקף הקשרים טלו, את רוחו העוולתייה הפועלת לטובתו. להפוך את המלחמה למלחמת מעמדות בה סייכת היוזמה להמונים, להתאחד עם ההמונים בירדן, בלבנון, בכל האזור. להתאחד עם אלה מהפועלים הישראליים סיתעוררו ויבינו את המציאות הציונית ויהיו מוכנים למחבק פחותף; להפוך, לא לתבועה לאומית, אלא להלוש מהמכנייקת של המזרח הערבי כולו - זאת הדרך להביס את המזימה האדסה המכוונת נגד הפלתינאים, נגד עמי האזור. לא למלחמה הקלאטית; הלאה טלום האימפריאליסטים.

יהי המאק ונלוי המסק של המוצי המזרחי
ונחי המלידריהו המעמידה של הפועלי כל המלחמה!
ונחי המהפכה!